

surma oma tegevuse lõpetas, oli L. juhtival kohal ja võttis peale selle osa 9 kodu- ja välismaa seltsi tegevusest. Elu lõpuni teet- ses L. arstina ja kirjamehena. Ta suri 23. V 1842 Kaarma kirikumõisa lähedal, kus ta veetis oma viimased eluaastad. — L. sulest on ilmunud üle 20 raamatu; peale selle on ta avaldanud lühemaid ja pikemaid kirjutisi mitmesugustes ajakirjades ja seltside aasta- raamatuis. Enamjagu tema kirjutisist on saksakeelsed ja käsitlevad Saaremaa ajalugu, etnograafiat, keelemurret j. m. Neist mainitagu: *Histor.-statist. Nachrichten, das Schulwesen d. Provinz Oesel betreffend* (Esthona 1829, nr. 33—37), *Notizen zur topograph. Geschichte d. Insel Oesel* (Mitt. V, 439—67). Eesti keeles on L. avaldanud: »Juhhataja Piibli ramato sisse« (Tallinnas, 1788), »Sarema Jutto ramat . . .« (Ij. Mii-tavis, 1807, XVI + 192 lk., II j. Pärnus, 1812, XVI + 227 lk., II tr. Tall., 1843); »Nou ja abbi, kui vaesus ja nälg käe on« (Tall., 1818); »Mihkli Marti maenitus Eesti-Ma tallo-rahwale, ne rubbide ehk Rougedede pannemisse pärrast« (Eesti-Ma-Rahva Kalender, Tallinnas, 1812); »Terwisse Katekismusse Ramat« (saksa ja eesti keeles, Tall., 1816). Oma kirjutistes esineb L. väga mitmekülgse- na. Keelemehena tegi ta kaastööd Rosenpläneri, »Beiträge'dele«, esitades seal sõnalist ja kõnekäändelist ainestikku murre- test (Rosenpl. Beitr. I, 24—53, X, 134—39), artikleid (Étwas über d. ehstn. Calender, *ibid.* III, Vorschlag zu einer ehstn. Gesellsch., *ibid.* IV, Ueber Stahl's Hand- u. Hausbuch, *ibid.* IV, Orthograph. Vorschlag, *ibid.* VI), keelelisi arvustisi (*ibid.* III) j. m. Ka oli L. tuntud eesti keele õiguste kaitsjana. L. kui ilu- kirjaniku teened on vähesed. »Sarema Jutto ramat« pole määratud seks, et pakkuda luge- jale ilukirjanduslikku naudingut; selle teose kirjutamisel on L. silmas pidanud rahva tulun- dusliku ja vaimlise elu juhtimist ja parandamist.

Recke-Napiersky III; Beise II; Kampmann, Peaj. III, 231—36; W. Reiman, Kivid ja killud I (1907), lk. 26 j.; Tallgren, Zur Arch. Eestis, 20; M. J. Eisen, Tähtsad mehed V (1884), lk. 3—24; Hermann, E. kirj. ajal., 236—50; Winkelmann II, nr. 10751 j. K. K-l.

LUIGA, Georg Eduard, ajakirjanik, selts- konnategelane ja kirjanik, sünd. 15. II 1866 Kanepi klk. Valgjärvel vallakooli-õpetaja pojana, omandas hariduse Kanepi klk.-koolis ja iseõp- pimise teel, oli õpetaja 1887—90 Maramaal Äksi klk., 1891—95 Simbirski kub. Smorodino asunduses, 1895—1901 Tobolski kub. Omi asunduses. 1901. a. siirdub L. kodumaale tagasi ning asub tegevusse ajakirjanduse alal, millel ju vareminki oli töötanud, olles 1890—91 »Oleviku« toimetuse liige. Kõige pealt töötab

L. »Ristirahva Pühapäeva lehe« ärijuhi-asjaaja- jana 1901—06, saab 1906. a. kinnipandud »Eesti Postimehe« asemele asutatud ajalehe »Koit« vastutavaks toimetajaks, hakkab 1908. a. ajakirja »Eesti Kodu« välja andma, on tegev Tallinna Eesti Kirjastuse Ühisuse asu- tamisel ning saab mainitud ühingu poolt 1908. a. omandatud lehtede »Päevalehe«, »Aja«, »Koidu« ja »Eesti Kodu« vastutavaks toimetajaks. Sest ajast peale on L. tõusnud järk-järgult silmapaistvamale kohale Eesti ajakirjanikkude hulgas, avaldades suurel ar- vul kirjutisi kodumaa politika ning kultuuri- elu küsimuste kohta, püüdes nende lahenda- mist mõjutada väljaspool erakonna võitlusi asuvast üldrahvuslikust seisukohast. Eriti tu- leb L. teeneks lugeda »Päevalehe« tehnilise külje arendamist moodsa ajalehe nõuete kõr- gusele, nõnda et »Pvl.« on kujunenud suure- maks Eesti ajaleheks. Kirjanduslikku tegevust algas L. 15-aastaselt, avaldades »Meelejahu- tajas« luuletusi, millele järgnes alatasa kas- vav kaastöö tegemine »Eesti Postimehele«, »Olevikule« ja »Postimehele«, mitmesugustele kalendritele ning albumitele; selle kõrval tõlkis L. »Vanemuise« näitelava tarvis A. Viera (vt.) ajal palju etendatud opereti »Korneville kellad« ja mõne teise näidendi. Ilukirjanduse alal esineb L. luuletajana ja jutukirjanikuna. Esimesena seisab ta 80-dail- aa. tõusva noorema kirjanikkudepõlve keskel silmapaistval kohal, eriti ka oma produktsiooni rohkuse poolest. Peale ajalehtedes laialipil- latud luuletuste on L. avaldanud kaks luule- tuste kogu: »Laulud« (Tartus, 1888) ja »Uued laulud« (Tallinnas, 1901). — L. luuletused on vormilt lihtsad ning vähenõudlikud, sisult do- mineerivad ärkamisajal ja sellele järgneval lan- guse ajajärgul üldiselt harrastatud motiivid ning elutarkus. Esimeses kogus esineb armastus idealistlikul, ebamaisel kujul, isamaa-armastus väljendub isamaale truuduse ja tema heaks töötamise töötuse andmises, elutarkus leiab kasutamist moraliseerivates »mõtetes«. Teises kogus leiavad erilist tähelepanu usulised tun- ded ja elamused ning perekonnaelu rõõmud ja mured; elusaatuse keerdkäikude mõjul on L. tõelisele elule märgatavalt liginenud ning tabab oma lauludes õige realistlikke jooni, millele seltsib kohati heatahtlik huumor või kibe ironia. Üldiselt leidub L. luuletustes rohkem selge ja järjekindla mõttetöö kui sü- gava inspiratsiooni saavutisi. Ilukirjandus-liku proosa alalt on peale lühemate ning jooksva käsitöö laadiliste palade mainitavad: »Omad witsad« (Jurjevis, 1900), mis esitab lihtsa, kuid kujuka kirjelduse Eesti väljarän- dajate elust Venemaal, iseloomustades nende juures sagedasti ilmsiks tulevat rahvuse ja